

KRISTUS BŪTĪBA

Kādas ezotēriskas stundas saturs
Hanovere, 1907. gada 24. septembris

Kristus ir Saules gars, uguns gars. Tas, kas mums atklājas Saules gaismā, ir Viņa dzīvības elpa. Viņa miesa ir Zeme, uz kuras mēs mītam.

Viņš patiesi baro mūs ar savu miesu un dzirda ar savām asinīm, jo tas, ko mēs ieņemam sevī kā barību, ir nācis no Zemes, no Viņa miesas.

Mēs elpojam Viņa dzīvības elpu, ko Viņš dāvā mums caur Zemes augiem.

Visu, ko mēs redzam, mēs redzam Viņa gara gaismā, jo Saules gaisma ir Viņa gara starojums.

Mēs arī fiziski dzīvojam Viņa mīlestībā, jo siltums, ko mēs saņemam no Saules, ir Viņa gara mīlestības spēks, ko mēs sajūtam kā siltumu.

Mūsu gars tiecas savienoties ar Viņa garu, kā mūsu miesa ir viens ar viņa miesu.

Mūsu miesai jātop svētītai, jo mēs staigājam pa Viņa miesu. Zeme ir Viņa svētā miesa, ko mēs skaram ar savām pēdām. Un Saule ir Viņa svētā gara manifestācija, ko mēs drīkstam uzlūkot. Un gaiss ir Viņa svētās mīlestības manifestācija, ko mēs drīkstam ieņemt sevī.

Lai mēs varētu apzināties savu patību, savu garu, lai mēs kļūtu par garīgām būtnēm, šis augstais Saules gars uzpurējās, atstāja savu karalisko mītni, nolaidās no Saules un ietērpās fiziskajā tērpā, kas ir Zeme. Viņš ir fiziski pienaglots pie Zemes.

Bet garīgi viņš aptver Zemi ar savu gaismu un ar savas mīlestības spēku. Viss, kas uz tās dzīvo, pieder Viņam, viss ir Viņa īpašums. Viņš tikai gaida, lai arī mēs vēlētos Viņam piederēt, kļūtu par Viņa īpašumu. Ja mēs pilnībā atdodamies Viņam, Viņš dod mums ne vien fizisko dzīvību, bet arī savu augstāko, garīgo, saulaino dzīvību, caurstrāvo mūs ar sava gara dievišķo gaismu, ar savas mīlestības sildošajiem stariem un ar savu radošo dievišķo gribu.

Mums var piederēt tikai tas, ko Viņš mums dod; mēs varam būt tikai tas, par ko Viņš mūs padara. Viss, kas mūsos atbilst dievišķam plānam, ir Viņa darba rezultāts ar mums. Ko mēs varam tam pievienot? Neko, tikai ļaut Viņam darboties mūsos. Tikai tad, ja mēs pretojamies Viņa mīlestībai, Viņš nevar darboties mūsos.

Kā tad mēs varam pretoties šai mīlestībai? Tam, kurš saka: „Es esmu mīlējis tevi no laika gala un pietuvināju tevi sev no tīras labestības.”

Viņš mūs ir mīlējis no Zemes pirmsākumiem. Mums Viņa mīlestība jāpadara sevī par dzīvu būtni.

Tikai tas nozīmē īsto dzīvību, tikai tad ir iespējams patiesais gars, patiesā svētlaipe, kad šī Dzīvība kļūst mūsos būtiska, kad mūsu dzīvība kļūst par Kristus dzīvību mūsos.

Ne jau paši par sevi mēs varam kļūt šķīsti un svēti, bet gan tikai no Kristus dzīvības. Jebkādas mūsu tieksmes, jebkādi centieni ir velti, kamēr mūs nepiepilda šī augstākā dzīvība, vienīgi tā kā tīra, skaidra straume var aizskalot no mūsu būtnes visu, kas tajā vēl nav apskaidrots.

Šī attīrošā gaismas dzīvība var sacelties no mūsu dvēseles visdziļākajām dziļēm. Tur mums jāmeklē mūsu mītne – pie Viņa kājām un padevībā Viņam.

Tad Viņš pats mūs pārveidos un pats caurstrāvos mūs ar savu dievišķo mīlestības pilno dzīvību, kamēr mēs kļūsim gaiši un šķīsti kā Viņš, līdzīgi Viņam, kamēr Viņš varēs dalīt ar mums arī savu dievišķo apziņu.

Caur Viņa gaismu dvēselei jātop tīrai, tas nozīmē, viedai; tad tā var savienoties ar Viņa dzīvību. Tad tā ir Kristus un Sofijas savienošānās, Kristus dzīvības un Viņa gaismas apskaidrotās cilvēka dvēseles savienošānās.